Patricia St. John

Un cămin pentru Virginia

Editura Agape

Urmarea acestui volum va putea fi citita în volumele următoare: JNr. 17 - Găina albă a Domnului Nr. 20 - Paşi în noapte
Titlul original: Would You Believe It? Copyright 1983 by Patricia St. John Copyright 1999 by Editura Agape Traducător: Olimpiu S. Cosma Tiparul: Agape S.R.L.
Str. Podului 8
2300 Făgăraş
ISBN 973-9228-77-1

V.

Eu cred în Spiritul Sfînt, prezenţa lui Dumnezeu în noi

Lucrarea Treimii Text biblic: 2.Corinteni 5:14-21

18. Prietenul care nu uitase

Andrei şi Petrică erau prieteni buni. La şcoală şedeau unul lîngă altul şi de obicei îşi făceau temele împreună, căci lui Andrei îi era mult mai uşor să înveţe decît lui Petrică, şi îi făcea plăcere să-şi ajute prietenul la învăţat. în timpul vacanţelor făceau împreună excursii, şi sădeau împreună legume în grădiniţa de la marginea oraşului, legume pe care le vindeau apoi cunoştinţelor lor. Amîndoi erau singuri la părinţi, şi mamele lor se obişnuiseră de mult să aibă nu un singur copil, ci doi. De cele mai multe ori se duceau acasă la Andrei, căci părinţii lui Petrică se certau prea mult, iar mama lui era atît de preocupată cu grijile ei, îneît părea uneori să uite complet de fiul ei.
Anii au trecut. Andrei a ajuns primul în clasa lui, dar Petrică a trebuit să repete anul şcolar. De atunci, cei doi prieteni n-au mai putut petrece atîta timp împreună. Andrei voia să-1 ajute pe Petrică, dar acestuia nu părea să-i pese prea mult de notele pe care le lua. în plus, Andrei trebuia să muncească din greu pentru examenele pe care le avea de dat... şi astfel cei doi prieteni s-au îndepărtat treptat tot mai mult unul de celălalt. Andrei a intrat la facultate şi a studiat dreptul. Petrică a tot trecut dintr-un loc de muncă în celălalt dar nu stătea nicăieri prea mult, iar tatăl lui îl copleşea cu atîtea dojeni şi mustrări, îneît el a plecat în cele din urmă de acasă. Petrică a închiriat o cameră în centrul oraşului, chiar lîngă barul favorit, şi s-a descurcat cît a putut de bine. La un moment dat s-a căsătorit, dar soţia lui s-a plictisit curînd de modul lui de viaţă şi 1-a părăsit. Au mai trecut cîţiva ani. Andrei îşi terminase între timp studiile cu succes, primise postul de judecător în oraşul său şi-şi cumpărase o casă mare la marginea oraşului. Petrică s-a hotărit să-1 ocolească pe fostul său prieien.
Şi totuşi, cei doi aveau să se întîlnească în curînd, căci Petrică a ajuns în conflict cu legea. în două sau trei rînduri fusese dus la postul de poliţie pentru beţie şi tulburarea liniştei cetăţenilor, dar se făcuse vinovat şi de o altă încălcare a legii. El lucra ca salahor, dar salariul nu-i era de-ajuns pentru trai, pentru băutură şi pentru ţigări. Ca

urmare, îşi îmbunătăţea regimul alimentar prin furtişaguri din magazine, luînd totdeauna mărunţişuri din raionul alimentar. El era foarte prevăzător şi nu fusese niciodată prins asupra faptei, pînă în ziua cînd poliţia 1-a oprit în faţa supermagazinului şi i-a cerut să-şi golească buzunarele. Crenvurştii pe care îi furase i-au fost confiscaţi, şi el era supărat pentru lucrul acesta, căci tare se mai bucurase că-i va fierbe diseară la cină!
Gîndul că va trebui să se înfăţişeze la tribunal nu-1 apăsa prea mult pe Petrică, căci în ultimul timp se simţise prea istovit, aşa că nu părea să-i pese de nimic în afară de alcool. Nimeni nu se interesa de el, aşa că nu vedea de ce şi-ar face probleme pentru viaţa lui. îl neliniştea un singur lucru: Era oare posibil să apară înaintea lui Andrei?
„Dar poate că va fi un alt judecător", şi-a zis el. „Şi chiar dacă este el, probabil că a uitat între timp de mine".
Dar n-a fost alt judecător. Era într-adevăr Andrei în roba lui de judecător, şi Petrică n-ar fi ştiut să spună dacă îl uitase sau nu, căci evita cu grijă să întîlnească privirile pătrunzătoare ale ochilor cenuşii pe care îi cunoştea atît de bine. „Andrei este singurul om căruia i-a păsat vreodată cu adevărat de mine", se gîndea el, şi vocea care rostea sentinţa părea să vină de undeva de departe. Amenda era mai mare decît se aşteptase. Nu va putea strînge niciodată o asemenea sumă! Ei bine, pentru variaţie putea să stea un timp în închisoare!
în seara aceea s-a întors destul de amărît în cămăruţa lui neîngrijită. Uneori visase să-şi adune tot curajul şi să-1 caute pe Andrei - dar acum se terminase definitiv cu visul său. Brusc, a început să-1 urască pe vechiul său prieten. El ar fi putut să-1 achite dacă ar fi vrut, sau cel puţin să-i dea o amendă mai mică, avînd în vedere circumstanţele atenuante. Dar nu, Andrei se arătase fără milă. Petrică s-a dus la dulap şi a scos de acolo un teanc de scrisori care stăteau de mult acolo, apoi le-a rupt una după alta, căci îşi scriseseră încă cîţiva ani după ce terminaseră şcoala.
El s-a aruncat pe pat şi s-a lăsat pradă gîndurilor amare. Nu aprinsese lumina, aşa că în cameră era întuneric beznă atunci cînd a auzit
nişte bătăi în uşă.
„Nu poate fi bătrîna ca să încaseze banii de chirie, căci mai suni trei zile pînă la scadenţă", a murmurat Petrică şi a rămas pe pat. I);u **cel** care stătea la uşa n-a plecat, ci a bătut mai departe - nişte bătăi «.lestul de timide, nu aşa de nerăbdătoare ca proprietăreasa cînd venea să-şi încaseze banii de chirie. Petrică s-a ridicat, a aprins lumina şi a deschis uşa.
S-a făcut o tăcere lungă. „Pot să intru, Petrică?" a întrebat Andrei în cele din urmă.
„Cum vrei", a zis Petrică.
El se uita ţintă la prietenul său. Acesta arăta cu totul altfel fără roba de judecător. Se lăţise în umeri şi părul îi încărunţise uşor, şi totuşi semăna cu băiatul acela vesel care îl ajutase pe Petrică să-şi facă temele.
„Ia loc!" a zis Petrică.
„Mulţumesc".
Din nou a domnit tăcerea, pînă ce Andrei a întrebat: „Petrică, îţi mai aminteşti de grădiniţa noastră de legume?"
„Bineînţeles! Bei o cafea?"
„Da, te rog".
Din nou s-a făcut o pauză, în timp ce Petrică făcea cafeaua. îi venea mai uşor să vorbească atunci cînd ţinea ceaşca de cafea în mînă.
„Petrică, ai loc de muncă?"
„Loc de muncă? Nu; următorul loc de muncă îl voi avea în închisoare. Ce crezi, cum să plătesc altfel amenda pe care mi-ai dat-o?"

„Tocmai de aceea am venit. Amenda este plătită, Petrică... de mine. Şi eu nu reuşesc să termin cu lucrul în grădină. Este mult prea marc .şi total sălbăticită. Tu ai fost totdeauna un grădinar mult mai bun ca mine. Mai ştii, Petrică, cum îmi atacau melcii mereu legumele şi ma aduceau la disperare? Acum mi-a venit o idee. Lîngă casa mea este o căsuţă de vară, şi ai putea locui acolo ca să ai grijă de grădină. Ai putea chiar să sădeşti legume şi apoi să le vinzi la piaţă. Ar *l~* frumos dacă am putea să fim din nou împreună. Ai vrea să te gîiuleşti la propunerea mea?"
„De unde ştii că nu-i voi fura soţiei tale diamantele?" a răspuns Petrică şi a rîs. Grădinar - acesta fusese dintotdeauna visul vieţii sale.
„Cînd începi?" 1-a întrebat Andrei. „Mîine?"
„O să mă gîndesc", i-a promis Petrică. „îţi mulţumes
El stătea la fereastră şi se uita cum s-a urcat Andrei în maşină şi a plecat acasă, în timp ce afară ploua. Dar gîndurile lui erau deja departe. Cunoştea grădina; deseori se uitase la ea peste gard şi-şi imaginase ce-ar fi putut face el din ea. Era acolo o pajişte mare, ideală pentru pomi fructiferi. într-un colţ ferit al grădinii ar sădi căpşuni... El a rămas mult timp acolo în faţa ferestrei, uitîndu-se afară, dar nu vedea lumina becului de pe stîlpii aflaţi pe stradă, nici ploaia care cădea, nici băltoacele de apă de pe trotuar. Nu, ci stătea în picioare în lumina aurie a soarelui de toamnă, înconjurat de parfumul dulce-amărui al crizantemelor şi se uita la fluturii care dansau.
Judecătorul care 1-a condamnat pe Petrică, omul care a plătit amenda şi prietenul care a făcut posibil un nou început în viaţa lui Petrică - aceştia trei sunt în povestire una şi aceeaşi persoană.
Tot aşa îi va judeca şi Dumnezeu într-o zi pe oameni şi va pedepsi toate păcatele. Deoarece El este un Judecător drept, nu va uita nici un singur păcat. Plata păcatului este „moartea eternă", şi aceasta înseamnă să fii despărţit de Dumnezeu pentru totdeauna. Această plată trebuie plătită. Totuşi Dumnezeu, Judecătorul, a renunţat la gloria Sa şi a venit în Isus* la noi; El a plătit odată pentru totdeauna pedeapsa pentru păcat atunci cînd a murit pe cruce.
Acum El vine la noi în Spiritul Sfînt şi ne roagă să-L primim pe Isus în inimă şi să începem cu El o viaţă nouă, o viaţă de bucurie, pentru că ne-a iertat.
Verset cheie: 2.Corinteni 5:15,17
Rugăciune:
îţi mulţumesc, Doamne, că mi-ai plătit datoria la Golgota.
îţi mulţumesc că ai înviat şi-mi oferi un nou început al vieţii. Mi-ai dat Spiritul Tău Sfînt, pentru ca viaţa mea să devină astfel plină de sens şi folositoare.
Ajută-mă ca în fiecare zi să mă las de lucrurile care îmi irosesc viaţa, şi înva-ţă-mă să trăiesc Ungă Tine şi să lucrez pentru Tine.
îţi mulţumesc, Doamne, pentru acest minunat nou început.
Subiect de meditare:
Ai experimentat personal acest nou început în viaţa ta? Dacă da, în ce domenii te laşi ajutat de Spiritul Sfînt ca să renunţi la cele vechi şi să începi o viaţă nouă?
• Scrierea şi pronunţarea corectă în română a Numelui Fiului lui Dumnezeu este *lesus,* care este transliterarea numelui evreiesc *leşua* în limba greacă. Formele „Iisus" şi „Isus" sunt doar tradiţionale - n. tr.
Lucrarea Spiritului Sfînt -forţa Sa transformatoare Texte biblice: 2.Corinteni 3:18; Romani 8:1-11

19. Un cămin pentru Virginia

Locul în care trăiau minerii arăta la fel de urît ca şi viaţa pe care o duceau aceşti oameni. Cîteva bordeie mizerabile şi două cîrciumi, aceasta era totul. Fiecare bărbat era înarmat cu un cuţit. Mulţi dintre cei aflaţi aici aveau motive întemeiate să se ascundă într-unui din satele de mineri din Vest. Dintre toate coloniile, cea de la Roaring Câmp era renumită. Aici domneau alcoolul, crima, omorul şi înjurăturile cele mai urîte.
Postul medical cel mai apropiat era la mulţi kilometri depărtare. De aceea, nimeni n-a ştiut ce să facă atunci cînd, într-o noapte cu furtună, o fată total epuizată, cu o boccea în braţe, a ajuns clătinîndu-se în colonie şi a cerut găzduire. Ei au pus-o pe o saltea într-un bordei nelocuit. Fata a închis ochii şi s-a întors cu faţa spre perete, în timp ce

bărbaţii au pornit la drum ca să caute ajutor. Totuşi, cînd s-au întors ei, era prea tîrziu. Fata murise, lăsînd minerilor un bebeluş nou-născut, o fetiţă care scîncea, fără nici un indiciu după care să ştie de unde venea şi unde se ducea.
Şi de data aceasta au rămas nedumeriţi oamenii aceia. Ei au îngropat-o pe tînăra mamă în pămîntul moale de lîngă pîrîu, şi cineva a propus să pună copilul în următoarea căruţă care pleca de la mină şi să-l ducă la călugăriţe. Totuşi, următoarea căruţă urma să plece de abia peste trei zile, şi bebeluşul plîngea din răsputeri. Ei se uitau neajuto raţi la el, şi deodată, spre uimirea tuturor, bătrînul Charlic si | i i.ni drum prin mulţime şi a ridicat bocceaua aceea murdară **cu bebeluşul** care scîncea.
„Lăsaţi-mi-o mie!" a zis el. „Am crescut cîndva **o** fetiţa. Tu, **Tom,** du-te la ciobanul de pe deal! Spune-i să-mi aducă **niftfl** lipit **dfll** u-pede! Şi tu, Jo, coboară la bazar şi cumpără un **biberon! Şi** sn nu * mu va să te întorci fără el!"
Oamenii nu-şi reveneau din uimire. Charlie era poale ni mai batrîn din tabără, iar bordeiul lui era cel mai murdar. în plus, eni socotit un singuratic ciudat, care lua rareori parte la chefurile k-sli iniile ale băr-
baţilor mai tineri. El stătea aşezat ore în şir în faţa casei sale şi se uita ţintă la peisajul maltratat de lucrarea minieră, în timp ce trăgea din pipă. Vorbea puţin, şi nimeni nu ştia de unde venea sau din ce închisoare fugise. Da, era om ciudat bătrînul Charlie, şi astfel fiecare îl lăsa în pace.
Charlie a dus fetiţa în casă şi a pus-o pe pătura lui murdară. A rămas o vreme în picioare stînd nemişcat în faţa fetiţei şi uitîndu-se la ea neajutorat. Cu mult timp în urmă avusese şi el o fetiţă, dar soţia lui fugise de la el şi luase copilul cu ea. Faptul că soţia îl părăsise nu-1 făcuse prea nefericit, căci se urau de mult unul pe altul. Dar cînd mica Virginia a dispărut, ceva în el murise.
„Ii voi da numele de Virginia", a murmurat el. „Dar Virginia mea era curată ca o floare albă. Aş face mai bine să spăl copilaşul".
El a făcut un foc din vreascuri şi a încălzit apă într-o găleată de tablă, într-o cutie veche a găsit un rest de săpun, şi în scurtă vreme Virginia cea nouă era curată. Dar cum să înfăşeze el un copil aşa curat într-o pătură aşa murdară? Charlie a căzut pe gînduri. Trebuia să facă rost de undeva de o cămăşuţă curată şi de cîteva scutece. De unde să le ia? Sigur că da, de pe fundul lăzii lui cu haine! El a înfăşat copilul în scutece şi a început să umble încoace şi încolo prin odaie ca să potolească ţipetele de foame. în sfîrşit, a venit ciobanul cu nişte lapte de capră. Pînă va veni Jo cu biberonul vor mai trece multe ore, aşa că Charlie a rupt o fîşie dintr-un scutec curat, a îmbibat-o cu lapte şi a lăsat-o pe mica Virginia să sugă la ea. Curînd, ea a adormit sătulă şi fericită.
„Are nevoie de un leagăn", a murmurat Charlie şi a mîngîiat-o cu atenţie pe căpşor. El începea să iubească micuţa făptură neajutorată. Sub podeaua bordeiului lui ascunsese nişte aur, iar ciobanul se arătase gata să aducă lapte în fiecare zi. Charlie a pus-o cu grijă pe Virginia pe pătură şi a ieşit afară ca să discute cu cîrciumarul, care i-a dat o cutie mare goală şi ceva paie, şi în plus o mulţime de resturi de pînză albă. De la bazar a primit în cele din urmă un biberon, două garnituri de scutece şi o păturică. între timp, toată colonia începea să-şi arate interesul, iar copilul adoptiv al bătrînului Charlie era tema numărul unu de discuţie în sat.
După cîteva zile, Charlie s-a uitat gînditor la noua sa fetiţă. Ea stătea acolo şi dormea ca o minunată floare albă sub noua ei păturică nuntă în cutia de carton, acoperită cu resturile albe de pînză. Dar ceva
anume nu-i plăcea în odaia lui, şi pentru prima dată i-a sărit în **oohi oft** de murdară era podeaua. Leagănul curat parcă nu se potrivea in locul acela, aşa că Charlie a curăţat şi frecat pentru prima dată temeinic seîndurile podelei, şi în final podeaua avea o cu

totul altă culoare dccît înainte. „Aşa, acum leagănul pare să fie la locul lui", a zis el triumfător şi a pus din nou leagănul de pe pat pe podea.
Dar acum podeaua nu se mai potrivea cu restul odăii, căci Charlie a observat pentru prima dată ce murdari şi coşcoviţi erau pereţii şi tavanul. „Mai bine să-i dau încă o dată de mîncare Virginiei şi apoi o duc la Tom", s-a gîndit Charlie. „Pe urmă mă duc la bazar. Am nevoie de o bidinea şi de nişte var. Trebuie să văruiesc toată casa".
El a lucrat două zile din greu, ajutat de doi vecini, în timp ce al treilea avea grijă de Virginia, care era cauza întregii curăţenii. în a doua seară a adus-o mîndru în locuinţa lui strălucitor de curată şi a ţinut-o pe genunchi. Fetiţa se uita uimită cu ochii ei albaştri de copil la pereţii şi tavanul alb. Apoi privirea ei s-a îndreptat spre el, spre hainele lui murdare şi pătate de tutun, la barba încîlcită, la părul neîngrijit şi la mîinile lui mari şi murdare. Dintr-odată, Charlie nu s-a mai simţit bine în pielea lui. Se jena să stea în curăţenia aceea.
„Poate că ar trebui să mă uit într-o oglindă", s-a gîndit el, dar nu avea nici una. Atunci a pus-o cu grijă pe Virginia în leagăn şi s-a dus pînă la pîrîu. într-un loc, unde apa era liniştită, şi-a privit chipul în oglinda apei şi a început să rîdă. „Cred că am şi eu nevoie de o curăţenie de primăvară", a murmurat el. Frizerul i-a tăiat părul şi barba, apoi el s-a îmbrăcat din cap pînă în picioare cu hainele noi cumpărate din bazar. Pe cele vechi le-a spălat, ca să le poarte apoi numai cînd va lucra în mină. Pentru moment nu mai putea lucra în mină, pentru că avea prea multe îndatoriri ca tată. Ce bine că ascunsese sub podea mica rezervă de aur!
Micuţa Virginia a crescut şi s-a dezvoltat în palatul ei, şi tatăl ei adoptiv se îngrijea bine de ea şi avea grijă ca totul să strălucească de curăţenie în jurul ei. Primăvara a trecut şi a venit vara. **Vremea 8-a** încălzit. Charlie ducea leagănul afară la soare, iar mica Virginia dădea din picioare, gîngurea şi se bucura de cerul albastru şi de păsărele.
„Dar în scurtă vreme va putea să şadă", se gîndea bietul Charlie, „şi atunci ce va vedea cu ochii ei albaştri? Noroi călcat în picioare, buruieni şi munţi de deşeuri. Aşa ceva nu se poate!"
Aşa a început Charlie să-şi sape grădiniţa din faţa căsuţei, şi a cum-
pâiat din bazar seminţe de flori. S-a dus în pădure şi a tăiat pari pentru gard, iar fetiţa striga de bucurie. In bătaia soarelui începutului de vară şi în aerul plăcut de munte, florile au crescut repede, iar cînd Virginia şi-a putut ridica capul cu părul buclat peste marginea leagănului ei, grădina lui Charlie era plină de verdeaţă şi de flori frumoase. Ceilalţi bărbaţi grosolani au văzut schimbările de la Charlie şi s-au molipsit şi ei. Treptat, au apărut alte grădini, şi de asemenea alte căsuţe au fost curăţite şi văruite.
„De ce să trăim ca porcii?" întrebau oamenii.
Da, de ce? Dar adevăratul motiv al acestei schimbări era prezenţa unui bebeluş foarte mic care nu se potrivea cu mediul acela murdar.
Cînd Spiritul Sfînt intră în inima ta, El creează în tine o viaţă nouă şi curată. Tu poţi s-o neglijezi sau s-o iei în serios.
Bătrînul Charlie a făcut din micuţa Virginia punctul central al casei sale. Totul trebuia să se potrivească cu această viaţă nouă, iar ceea ce nu se potrivea trebuia să fie schimbat.
Pentru noi, lucrul acesta înseamnă:
- Dacă Isus Se află în punctul central, ne arată ceea ce nu este în ordine.
- Dacă Cristos este în punctul central, ne dă puterea de a ne schimba.
- Dacă Cristos este în punctul central, ne transformă viaţa cu frumuseţea şi iubirea Sa.

Verset cheie: Romani 8:29

Rugăciune:
Doamne, Tu mi-ai dăruit o viaţă nouă. Ajută-mă s-o iau foarte în serios.
Ajută-mă să-L cunosc tot mai bine pe Isus, ca să văd ce trebuie schimbat în viaţa mea.

Umple-mă cu Spiritul Tău Sfînt, ca să mă schimbe şi să mă facă asemenea lui Isus.
Subiect de meditare:
Te-a făcut Spiritul Sfînt în **ultimul timp să înţelegi ce ar trebui** să schimbi în viaţa ta? Te laşi ajutat de El în sensul acesta?
10

VI.
„Dar rodul Spiritului este
iubire, bucurie, pace, răbdare, bunătate, bunăvoinţă, fidelitate, blîndeţe şi stăpînire de sine" (Galateni 5:22)
Spiritul produce iubire Text biblic: Galateni 5
»

20. O surpriză pentru căpetenia bandiţilor

Chang era conducătorul unei bande de tîlhari chinezi. El a trăit acum mulţi ani, pe vremea cînd străinii puteau trăi şi lucra nestingheriţi în China. Banda lui Chang era temută pentru perfidia şi cruzimea ei. Tîlharii trăiau în peşterile din înaltul munţilor, acolo unde soldaţii guvernului nu-i puteau găsi. în nopţile întunecoase şi furtunoase ieşeau din ascunzătorile lor şi se postau, înarmaţi pînă în dinţi, la marginea satelor din împrejurimi. La un semnal dat, năvăleau cu toţii în acelaşi timp, împuşcau cîinii care lătrau sălbatic şi prădau tot ce le cădea în mîini. Cine îndrăznea să li se împotrivească era doborît fără milă. Mai tîrziu îşi vindeau treptat prada în pieţele îndepărtate, iar cînd buzunarele li se goleau din nou, jefuiau din nou. De aceea, nici un sat din tot ţinutul nu se simţea în siguranţă, căci nimeni nu reuşise vreodată să-i învingă pe bandiţi, sau să afle măcar unde stăteau ascunşi.
într-o zi, Chang şi-a pus în gînd o ispravă mai măreaţă. încă pe cînd se aflau în ascunzătoarea lor din munţi, el a spus bandei ideea caic i venise. Bărbaţii aceia arătau fioros, şi aproape toţi îl urau şi se temeau de conducătorul lor, care cerea mereu cea mai mare parte din prada Totuşi, cei mai mulţi dintre ei evadaseră din vreo închisoare şi nu îndrăzneau să se mai întoarcă înapoi la viaţa dinainte. Ca urmare, au rămas în bandă şi ascultau în silă de Chang.
El s-a plîns de faptul că prădaseră prea puţin satele în **ultimul** timp. Aşa nu mai mergea. Trebuiau să-şi dea mai multă osteneală. Acolo în sud, la poalele munţilor, se afla un orăşel. Se spunea că acolo erau o mulţime de magazine, şi înainte de toate era acolo un spital mic care era condus de trei diavoli străini (aşa erau numiţi pe atunci în China
u
(oi «lin altă ţară). Oamenii veneau din tot ţinutul acela pentru a obţine medicamente, iar pentru cei bolnavi mai grav existau chiar şi cîteva paturi. Fără îndoială că medicii erau bogaţi. Deci se găseau bani în spital. în plus, pături şi alte lucruri folosite de diavolii străini. Da, în orăşelul acela puteau captura o pradă bogată.
Oamenii ascultau indispuşi. Acest proiect era mult mai periculos decît ceea ce făcuseră pînă atunci. Totuşi, a se răscula împotriva şefului lor însemna moarte sigură. Ei îşi puneau tot mereu viaţa în joc, de aceea se obişnuiseră cu lucrul acesta, iar pentru păturile de care aveau nevoie ca să petreacă în munţi iarna friguroasă merita să rişte ceva.
Atacul a fost plănuit pentru noaptea cu lună plină, căci atunci urma să fie cel mai mare întuneric. Chang trimisese deja un tîlhar în oraş ca cercetaş, şi acesta făcuse o schiţă a locurilor. Bărbaţii s-au adunat înaintea schiţei grosolane făcută cu un cărbune, şi fiecare a primit o însărcinare: unde să meargă şi ce să atace. La sfîrşitul operaţiunii,

fiecare trebuia să bată în retragere de îndată ce auzea fluieratul lui Chang. Atacul nu trebuia să dureze decît cîteva minute, şi Chang însuşi, împreună cu doi bandiţi, avea să atace spitalul.
A venit noaptea aceea, ei au atacat spitalul, şi la început totul a decurs după cum se plănuise. Paznicul de noapte al spitalului a fost repede înfrînt, iar Chang şi cei doi însoţitori ai lui au pătruns în casa liniştită şi au înhăţat tot ce le-a căzut în mîini. Tocmai cînd să plece, au venit alergînd din locuinţă medicul străin împreună cu două femei albe, dar tîlharii au terminat repede şi cu ei. Chang a lovit atît de furios cu patul puştii braţul întins al medicului, încît a auzit osul trosnind. Femeile erau neînarmate, şi ele au luat-o la fugă cînd Chang le-a ameninţat cu cuţitul. Dar cînd să ducă la gură fluiericea, a observat că ceva nu era în ordine. De data aceasta oamenii se aşteptaseră la atacul bandiţilor, şi miliţia era la faţa locului.
în oraş se dădea o luptă aprigă. în noapte răsunau împuşcături şi urlete, siluete care alergau pe străzi. Chang a şovăit. Ce să facă? Să intervină şi să se bată pentru oamenii lui? Sau să-şi lase prada şi să dispară la adăpostul copacilor din spatele spitalului? A ajuns la concluzia că acum fiecare trebuia să-şi apere propria lui piele, de aceea a ales fuga, aruncîndu-şi felinarul la pămînt, la baza peretelui de lemn al spitalului. Un incendiu ar provoca în plus confuzie şi i-ar înlesni fuga. înjurînd şi gîfîind, Chang a luat-o la fugă prin pădure. Se împiedica de rădăcini, ateriza în băltoace urît mirositoare şi-şi rupea hainele
12
din cauza mărăcinilor. Dar strigătele şi zăngănitul armelor se au/cuu tot mai slab, iar focul lumina cerul. Chang scăpase teafăr din ora:?, dtl cu aceasta încă nu era în siguranţă. Imediat după răsăritul soarelui vor cerceta bine toată regiunea, şi pînă atunci trebuia să ajungă într-una din numeroasele ascunzători din munţi.
Chang n-a fost prins. Zile întregi a fugit încoace şi încolo prin munţi, a cerşit prin sate şi i-a ajutat ici şi colo pe ţărani să-şi strîngă recolta. Nimănui nu i-a trecut prin minte că acest vagabond zdrenţăros şi epuizat ar putea fi Chang, regele tîlharilor şi spaima întregii ţări.
Dar el nu-şi găsea liniştea. Da, era rău şi egoist. La urma urmelor fusese şeful unei bande. El îi chinuise şi înşelase pe oamenii săi, dar acum îi era dor de ei. între ei nu exiastase un sentiment de dragoste, dar într-un fel ciudat fusese mîndru de ei. Oare cîţi dintre ei vor fi murit acolo în luptă? Cîţi vor fi fost prinşi de miliţie? Cîţi reuşiseră să fugă ca şi el?
In cele din urmă, n-a mai putut răbda. Probabil că nu-1 mai căutau de mult, şi în îmbrăcămintea de acum nici măcar unul dintre oamenii lui nu l-ar mai fi putut recunoaşte. îşi răsese barba şi era îmbrăcat ca un culi. Voia să coboare în oraş şi să se intereseze de soarta oamenilor săi. Apoi voia să-şi găsească acolo ceva de lucru şi cu timpul chiar să-şi cumpere o casă şi un ogor cu orez. Pierderea bandei lui îi frîn-sese cheful de luptă. Acum dorea doar odihnă şi pace.
în ziua următoare de tîrg a plecat la oraş ca mulţi locuitori ai satelor montane. A hoinărit pe străzi, observînd totul fără să pară că se uită undeva anume. Spitalul nu fusese încă reconstruit, iar diavolii străini nu erau acolo. Chang s-a uitat la ruine şi 1-a întrebat apoi pe un locuitor al oraşului: „Am auzit că în casa aceasta locuiau nişte străini. Ce păcat că a ars! Ce s-a întîmplat?"
„Au venit bandiţii aceia blestemaţi. Ei au dat foc spitalului şi l-au rănit pe doctorul nostru. Acum a plecat de aici. Dar cu siguranţă că el şi cu oamenii lui se vor întoarce şi vor reconstrui spitalul".
„Şi ce s-a întîmplat cu ticăloşii de bandiţi? Şi-au primit pedeapsa meritată?"
„Mulţi au fost omorîţi în luptă, alţii au fost capturaţi. Trei dintre ci au fost răniţi foarte

grav".
„Şi ce s-a întîmplat cu ‚cîinii' aceia răniţi?"
„Miliţia voia să-i tîrască de acolo şi să~i lase să moara, dar doctorul a pledat în favoarea lor. El a spus: ‚Lăsaţi-i aici să moară!'"
13
„A pledat în favoarea lor? De ce? Voia să-i omoare el însuşi?"
„O, nu! Iii predică o religie a iubirii. Spitalul a ars, dar doctorul i-a luat pe cei trei oameni în casa lui. Braţul lui fusese fracturat, aşa că el însuşi n-a putut face prea mult, dar a zis femeilor ce să facă. El s-a dus în alt oraş ca să i se pună braţul în ghips, dar în ziua următoare s-a întors. Zi şi noapte i-a vegheat pe cei trei ticăloşi şi s-a îngrijit de ei ca de propriii săi copii. Atunci, din lei au ajuns miei. Unul a murit, dar doi au supravieţuit".
„Şi unde sunt acum? I-a predat miliţiei?"
„O, nu. Miliţia credea că au murit şi nu s-a mai întors. Cînd doctorul a plecat în străinătate i-a luat cu el. Ei erau ca fiii săi. Nu cred că-1 vor mai părăsi vreodată. Iar el precis că nu-i va mai da pe mîna miliţiei".
Chang nu putea crede că aşa se întîmplaseră lucrurile, dar cînd a auzit de la mai mulţi oameni povestea aceea de necrezut, a început să-şi dea seama că ea putea fi adevărată. Un om îşi iubise duşmanii şi făcuse bine celor care îl atacaseră şi-1 jefuiseră. Şi astfel, din duşmani deveniseră prietenii lui. Iubirea fusese mai tare ca toate armele.
Aşa ceva nu mai auzise niciodată Chang. Aceasta nu era o iubire pămîntească, nu era o iubire izvorîtă din inima oamenilor. în noaptea aceea, Chang n-a putut adormi. S-a hotărît să caute izvorul acestei iubiri. Oamenii din oraş îi spuseseră că străinii aveau o religie a iubirii, şi că existau mulţi adepţi ai acestei religii.
Chang a rămas fidel hotărîrii sale. A rătăcit din oraş în oraş, şi-a întreţinut existenţa făcînd tot felul de munci şi a căutat religia aceea care îi făcea în stare pe oameni să-şi iubească duşmanii. Şi, într-o zi, Chang a găsit nişte oameni care îl urmau pe Isus, şi aceştia i-au putut spune mai mult despre izvorul acestei iubiri.
Izvorul iubirii care iartă este Dumnezeu, şi această iubire s-a revărsat în lume prin Isus. Prin Spiritul Sfînt El ne-a dăruit şi nouă această iubire, ca să putem învăţa să iubim şi să iertăm cum face Dumnezeu.
Dacă vrei să ştii cum iubeşte Dumnezeu, citeşte l.Ioan 4:7-21.
Dacă vrei să ştii ce important este lucrul acesta, atunci citeşte l.Corinteni 13.
Verset cheie: Romani 5:5

14
Rugăciune:
Dragă Tată din cer, noi nu putem să avem niciodată o iubire aşa de mare, care să-i ierte şi pe duşmani. Iţi mulţumim că Isus a trăit înaintea noastră o asemenea iubire. Acum, Te rugăm ca Spiritul Tău Sfînt să lucreze în noi şi să producă în noi această iubire, de care noi înşine nu suntem în stare.
Subiect de meditare:
Isus a exprimat astfel în rugăciunea „Tatăl nostru" principiul lui Dumnezeu de iertare: „Iartă-ne greşelile noastre, după cum iertăm şi noi celor care ne-au greşit". Ce înseamnă lucrul acesta în viaţa noastră zilnică?

15

Spiritul Sfînt produce bucurie Text biblic: Ioan 16:20-33

21. Un cîntec de victorie

Nimeni nu ştie exact de ce împăratul Nero îi ura aşa de mult pe creştinii din Roma. El avea putere absolută peste viaţa şi moartea supuşilor săi, şi ei trăiau în permanentă teamă de el. Totuşi, aceşti creştini nu se temeau de el, căci îşi pierduseră teama de moarte. Ei ştiau că nici chiar moartea nu putea să-i despartă de iubirea lui Dumnezeu, şi a muri însemna să păşească plini de bucurie în prezenţa lui Cristos. Şi astfel mulţi dintre ei mergeau la moarte cîntînd. Ei ştiau că Nero putea într-adevăr să le ucidă corpul, dar nu avea nici o putere asupra sufletului lor. Poate că de aceea îi ura aşa de mult.

Toată vara, Nero se desfătase să şadă în Coloseum, uriaşul teatru în aer liber din Roma, şi să se bucure împreună cu populaţia de spectacolul creştinilor aruncaţi la fiarele sălbatice. Totuşi, Coloseumul era închis în perioada de iarnă, şi astfel Nero s-a întrebat ce să facă cu 40 de creştini care fuseseră descoperiţi şi arestaţi, şi acum aveau să bucure inima împăratului.

„Să îngheţe!" a mîrîit Nero şi a privit pe fereastră peisajul alb de afară. El a chemat un căpitan din garda sa de corp şi i-a ordonat să-i ducă pe cei 40 de prizonieri pe un lac mic şi îngheţat de pe colinele care înconjurau oraşul, să-i dezbrace şi să-i trimită noaptea pe gheaţă ca să moară acolo de frig sau să se dezică de credinţa lor. Căpitanul şi oamenii lui trebuiau să aprindă pe ţărm un foc mare şi să-1 ţină aprins pînă ce ultimul „trădător" condamnat cădea mort sau îşi renega credinţa şi se întorcea la foc.

Ordinele lui Nero au fost îndeplinite, şi astfel cei 40 de oameni stăteau curînd la lumina lunii în mijlocul lacului îngheţat. Dar, din cînd în cînd, peste pîrîitul focului şi sfîrîitul cărnii fripte se înălţa un cîntec care era intonat acolo în mijlocul lacului:

„Patruzeci de luptători se bat pentru Tine, Cristos,
Cîştigînd pentru Tine victoria, dobîndind pentru Tine cununa!"

Căpitanul asculta tăcut şi trist, căci şi el cunoştea Calea lui Cristos. Şi el credea că această Cale ducea la viaţa eternă, dar nu avusese ni-

16

ciodată curajul de a o mărturisi în mod public. El văzuse **prea mulţi** creştini suferind; cum să îndure el ceea ce trebuiau ei să înfrunţi '

Apoi, deodată, toţi soldaţii au amuţit, şi toate feţele s-au întors **ipM** lac. Au văzut o siluetă îndreptîndu-se spre ei, cu capul plecat în jos de ruşine. Frigul pătrunzător şi priveliştea focului au frînt forţa de rezistenţă a omului. Soldaţii au izbuncnit într-un rîs batjocoritor, l-au tras pe mal, l-au îmbrăcat, i-au dat de mîncare şi l-au dispreţuit în

sinea lor.
Acolo pe gheaţă cîntecul de triumf amuţise. Oamenii îl plîngeau pe fratele lor, care îi părăsise.
Totuşi, rîsul batjocoritor al soldaţilor de lîngă foc s-a oprit brusc. Căpitanul lor s-a ridicat, s-a dezbrăcat de haine şi a păşit palid, dar ho-tărît pe gheaţă. Grupul de creştini 1-a primit cu veselie, şi în curînd a izbucnit din nou cîntecul lor, chiar dacă vocile erau tot mai slabe:
„Patruzeci de luptători se luptă pentru Tine, Cristos,
Cîştigînd pentru Tine victoria, dobîndind pentru Tine cununa!"
Verset cheie: Psalm 16:11
.
Rugăciune:
Doamne, să mă bucur dacă trebuie să sufăr? Nu pot lucrul acesta prin mine însumi. Ajută-mă să Te iubesc chiar şi atunci cînd nu-mi merge bine. Păzeşte-mă de cîrtire şi autocompătimire! Eu vreau să-L urmez pe Isus în vremuri bune şi rele!
Subiect de meditare:
Trebuie oare să-I mulţumim lui Dumnezeu numai atunci chd ne merge bine? Ce înseamnă oare „să ne bucurăm totdeauna în Domnul"?

17
Spiritul produce pace Text biblic: Ioan 14:27

22. Cea mai bună lucrare

în pauza de după ora de desen au fost discuţii aprinse în curtea şcolii. Profesorul de desen le spusese elevilor să picteze pînă la sfîrşitul anului şcolar un tablou pentru care urmau să primească o notă. El le-a propus diferite teme la alegere, printre care şi tema „pace".
„Ei, sunt multe posibilităţi", a spus o elevă. „Un peisaj frumos... o atmosferă matinală... sau un apus de soare..."
„Ha, ce original!" şi-a bătut joc un coleg. „Nu, eu mi-aş închipui mai degrabă un peisaj nocturn, dar cum să pictezi aşa ceva?"
„Un ţăran bătrîn care se uită mulţumit peste lanul lui de grîu copt, ăsta ar fi un motiv. Dar totul depinde de faţa lui, şi aşa ceva n-aş putea picta. Nu, nu merge".
„Ce-aţi zice de un animal? O pisică făcută ghem, la soare... dar cum să-i desenezi torsul?"
„Eu aş putea încerca ceva abstract - numai forme şi culori!"
„Aşa ceva e prea greu pentru mine. Mai bine caut o altă temă".
La sfîrşitul anului şcolar, profesorul de desen a sortat tablourile după tema aleasă. O serie de elevi se hotărîseră pentru tema „pace", totuşi rezultatele erau destul de dezamăgitoare. Figura aceea rigidă care stătea în costum de baie pe plajă arăta de parcă ar fi avut nişte articulaţii fixe. Amurgul acela era exagerat - asemenea culori nici nu existau în natură!
Oftînd, profesorul s-a uitat la tabloul următor. Dintr-odată, a tresărit. Oare clasificase greşit tablourile? Ce avea atunci de a face cu „pacea" o mare cu valurile agitate de furtună?
El s-a uitat încă o dată mai atent, şi apoi a înţeles ce voise să exprime tînăra artistă. Ea pictase o furtună pe mare. Nori negri se îngrămădeau ameninţător. Nişte valuri cît casa de mari se prăbuşeau peste un vaporaş din prim-plan. în partea din spate a vaporaşului stăteau ghemuite cîteva siluete schiţate cu cîteva trăsături de penei... da,

fata aceasta ştia să picteze! Atitudinea siluetelor exprima teama disperată, chiar dacă feţele lor nu se puteau recunoaşte.

Totuşi, în partea din faţă a vaporaşului şi chiar în prim-plamil tabloului stătea o siluetă mai înaltă care era pictată mai în detaliu: **un** bărbat care stătea rezemat de uşa camerei cîrmei şi era oarecum **mai** ferit de vînt. El se uita la copilul pe care îl ţinea în braţe şi care se ţinea strîns lipit de el. Iar pe faţa copilului, care se uita în sus la tatăl lui, **nu** se citea nici teamă, nici disperare. Furtuna putea să urle în jurul lui, copilul se simţea ocrotit în braţele tatălui său.

Pacea pe care vrea să ne-o dea Isus poate să ne umple şi atunci cînd urlă furtuna, cînd nu ne merge bine şi cînd credem că dificultăţile din şcoală, din familia noastră, cu prietenii noştri... sunt nişte obstacole de netrecut. Dar putem să ştim că Dumnezeu este mai mare şi mai puternic decît toate problemele noastre şi că tot ce permite să ni se întîmple va servi în final pentru binele nostru.

Verset cheie: Ioan 14:27

Rugăciune:

Dă-ne această pace, Doamne Isuse, căci numai atunci ne putem învinge teama şi disperarea!

Subiect de meditare:

Aşa cum o plantă tînără are nevoie pentru o creştere sănătoasă de soare şi ploaie, de substanţe nutritive şi de reazem, şi tu ai nevoie de „hrană spirituală" pentru a putea progresa ca creştin. Ia aminte la următoarele, dacă vrei să progresezi în credinţă:

* Vocea lui Dumnezeu - Dumnezeu ne vorbeşte în moduri diferite. Dar înainte de orice îi auzim vocea atunci cînd citim Biblia şi meditām asupra celor citite.
* Rugăciune - Rugăciunea nu e o îndatorire împovărătoare şi nici o listă de dorinţe pe care o aducem neîncetat înaintea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, rugăciunea trebuie să devină modul nostru de viaţă: Putem şti întreaga zi că Dumnezeu este alături de noi. Putem vorbi cu El despre orice lucru, pretutindeni şi în orice vreme.
* Să-L serveşti pe Dumnezeu - Gîndeşte-te cum poţi să-L serveşti mai bine pe Dumnezeu cu darurile şi aptitudinile pe care ţi le-a dat. Există un singur om **ci tine** în toată lumea: tu însuţi. Şi de aceea numai unul îl poate servipe **Dumnezeu CI tine,**
* Alţi creştini - Ai nevoie de ajutorul şi sprijinul altor creştini înlr-o **blMfid,** şcoală duminicală, grupa de tineret, etc. Acolo poţi să-i ajuţi şi tu pe alţii.
* O inimă curată - Dacă păcătuieşti, roagă-L imediat pe Dumnezeu sa te ierte şi pune chestiunea îr. ordine. în felul acesta îţi păstrezi o conştiinţa curaţii.
* încrederea ta în Dumnezeu nu este de la început perfectă, ca Ircbuic sa crească. Dacă te afli în dificultate, aminteşte-ţi de puterea liinituta \ lui Dumnezeu şi de iubirea Sa, în loc să te uiţi ca vrăjit la problema pe care o ai ii **feţi.**

VII. Creştere spirituală a) In relaţie cu Dumnezeu

Creştere în viaţa creştinului - vorbirea lui Dumnezeu prin Biblie
Text biblic: Psalmul 11

23. Cartea din noptieră

Moshe era un evreu născut în Franţa. încă din copilărie fusese dus în fiecare sabat la sinagogă, biserica evreiască, şi ascultase cum se citea din Vechiul Testament. Tatăl lui era un om de afaceri prosper şi foarte pios. Ca toţi evreii ortodocşi, el aştepta venirea promisului Mesia. El nu citise niciodată nimic despre Isus, care a împlinit tot ce a prevestit Vechiul Testament despre Salvatorul care urma să vină.

Moshe îşi iubea şi cinstea tatăl, şi dorea să devină într-o zi asociatul lui în afaceri. Vorbeau mult unul cu altul, şi aşa au ajuns să vorbească despre religie. Moshe i-a povestit tatălui său despre un coleg de clasă pe care-1 admira mult.

„Este cel mai prietenos şi mai drăguţ băiat pe care-1 cunosc", a zis Moshe. „ Dar el citeşte Noul Testament şi vorbeşte adesea despre el. De ce este oare chiar aşa de rău să citeşti în Noul Testament, tăticule?"

Tatăl său a răspuns foarte iritat: „Băiete, nu te atinge de cartea aceasta, că nu are în ea decît minciuni. Zice că a venit deja Mesia al nostru, dar poporul nostru nu L-a recunoscut şi de aceea L-a crucificat. Moshe, trebuie să-mi promiţi că nu vei citi niciodată această carte!"
Moshe a rămas pe gînduri. Această carte misterioasă îl făcea curios. „Niciodată este un timp lung, tăticule", a răspuns el. „Dar îţi promit că nu voi deschide această carte înainte de a împlini 21 de ani. Atunci, cred eu, voi fi destul de matur ca să-mi pot face singur o părere". Şi tatăl a trebuit să se mulţumească cu atît.
Anii au trecut. Moshe avea acum 20 de ani şi era un om de încredere în firma tatălui său, urmînd ca în curînd să devină asociatul lui. A fost o zi deosebită pentru el cînd tatăl său l-a trimis în Anglia ca reprezentant al firmei pentru a face acolo un contract important. Deşi vorbea fluent engleza pe lîngă alte trei limbi, pînă atunci nu mai fu-sese niciodată în Anglia, şi se bucura în mod deosebit să cunoască
20
Londra. Cînd treburile legate de firmă se vor fi terminat, dorea să mai rămînă cîteva zile ca să viziteze locurile care meritau să fie văzute. A închiriat o cameră într-un hotel confortabil. Acolo a rămas în prima seară şi şi-a citit documentele ca să se pregătească pentru negocierile de a doua zi.
Există o organizaţie creştină care împarte Biblii sau Nou Testamente în spitale, hoteluri, şcoli, etc: Gideon (Ghedeon). Ce mirat a fost Moshe cînd a deschis sertarul noptierei şi a găsit în el un Nou Testament! A închis repede sertarul şi a încercat să uite cartea. Dar nu se mai putea concentra cum trebuie la documentele lui. Oare de ce era această carte interzisă atît de periculoasă şi de misterioasă? Cît i-ar mai fi plăcut s-o scoată din sertar şi s-o deschidă! Dar mai erau doar cîteva luni pînă împlinea 21 de ani, şi pînă atunci era legat de promisiune, în timpul negocierilor şi al vizitelor turistice în capitală îl urmărea permanent întrebarea: „De ce urăşte şi se teme aşa de mult tatăl meu de cartea aceasta? Ce anume o face atît de periculoasă şi de înşe-lătoare?"
în ultima seară a vizitei lui în Londra, el n-a mai rezistat. „Tatăl meu n-a avut nici un drept să mă lege prin această promisiune", şi-a zis el. „Şi la 20 de ani sunt bărbat. Vreau să citesc doar primul capitol şi apoi mă duc la culcare".
El a deschis cu degete tremurînde Noul Testament şi a început să citească primul capitol din Evanghelia după Matei. Dar ce surprins şi dezamăgit a fost! Acolo nu era altceva decît un arbore genealogic, o listă de nume vechitestamentale pe care le cunoştea deja! Periculos? Misterios? Cum aşa? El a citit curajos mai departe. Urma o scurtă relatare despre evenimentele care au avut loc chiar înainte de naşterea lui Cristos. Deodată, la versetul 21 Moshe s-a oprit. „Ea va naşte un Fiu, căruia să-I dai Numele Isus, căci El îl va salva pe poporul Său de păcatele lor".
Moshe a tot citit şi răscitit acest verset. „Să-1 salveze de păcatele lor?" Aşa ceva nu mai auzise niciodată. Putea oare un om să scape de vina lui? Moshe îşi lua în serios religia evreiască. Voia din toată inima să facă binele şi să respecte Legea lui Dumnezeu, dar ştia că o încăl-case mereu încă din copilărie şi că va face la fel şi în viilor. 1-xista într-adevăr cineva care îl putea scăpa de vinovăţie? Cineva care să-i în-läture sentimentele de vinovăţie şi să-1 ajute sfl devină aşa cum tare i-ar fi plăcut să fie? Dacă lucrul acesta cui adevărat, atunci găsise
21

răspunsul la cea mai importantă întrebare din viaţa lui.
El a închis cartea, căci nu voia să-şi încalce mai departe promisiunea. Dar de dormit nu putea. Trebuia neapărat să afle mai mult despre aceasta. în dimineaţa următoare a luat avionul spre ţara lui. încheiase nişte contracte foarte avantajoase, totuşi nu s-a

putut bucura aşa de mult de laudele tatălui său cum se aşteptase. De abia mai tîrziu, cînd a trecut sărbătorirea întoarcerii lui acasă, Moshe a izbucnit: „Tată, mi-am încălcat promisiunea şi am citit din cartea interzisă".
Acum a început pentru Moshe o perioadă foarte dificilă. Tatăl său i-a zis în faţă: „Trebuie să te decizi. Dacă devii creştin, nu mai poţi rămîne în firmă sau să fii asociatul meu".
Moshe a aşteptat pînă a împlinit 21 de ani, apoi a început să citească cu conştiinţa împăcată ore întregi în Noul Testament. Prin această Carte, Dumnezeu i-a vorbit, şi el a recunoscut că Isus Cristos era Mesia, Salvatorul promis în Vechiul Testament, Fiul lui Dumnezeu, care era şi Răscumpărătorul său şi căruia îi datora totul. Moshe a plecat din casa părintească şi a început să aducă propriului său popor, evreii, Vestea Bună.
Nu ştiu cum au decurs lucrurile în continuare. De asemenea, nu ştiu dacă Moshe a fost reprimit în familia lui. Cînd l-am cunoscut, suferea din cauza singurătăţii şi respingerii celor dragi ai săi, dar adînc în inimă era totuşi un om fericit, căci prin cartea aflată în noptieră a găsit răspunsul la cea mai importantă întrebare: Isus Cristos.
Verset cheie: Psalm 119:105

Rugăciune:
Doamne, deschide-mi ochii ca să văd lucruri minunate din Legea Ta (Biblia)! (Psalm 119:18)
Subiect de meditare:
Cine citeşte Biblia cu grijă şi este gata să-i dea ascultare şi să înveţe din ea, acela va auzi cu siguranţă în ea vocea lui Dumnezeu. Biblia arată cum este Dumnezeu şi cum acţionează El. Lucrul acesta te poate ajuta să te încrezi în El în viaţa ta zilnică şi să trăieşti cu El.

22
Rugăciune — Să-L înţelegi pe Dumnezeu (uneori - Să te rogi cu o inimă curată
Text biblic: Psalmul 66:18
şi greşit)

24. Păsările albe

Un om a avut odată un vis ciudat.
Un înger i-a cerut să-1 urmeze. Au ajuns într-o biserică unde cinci oameni erau îngenuncheaţi şi se rugau. In faţa fiecăruia stătea o pasăre albă cu aripile întinse.
„Uită-te la oamenii aceştia în timp ce se roagă", a zis îngerul, „şi apoi vezi ce se întîmplă cu păsările albe".
Chiar în faţă de tot era o doamnă îmbrăcată elegant. în timp ce se ruga privea în sus, iar cuvintele îi veneau uşor pe buze. Pasărea ei albă era cea mai mare, cea mai frumoasă şi cea mai albă dintre toate; dar cu toate că ea se ruga neîncetat, pasărea nu se mişca.
„întinde-ţi mîna şi atinge-o!" a zis îngerul către cel care visa.
El a atins uşor frumoasele pene albe, dar şi-a tras repede mîna înapoi. „Cred că a murit", a spus el.
„Da", a confirmat trist îngerul, „este cu adevărat moartă. Doamna aceasta merge la biserică încă din copilărie. Ea se îmbracă cu hainele cele mai bune şi cunoaşte pe de rost cele mai frumoase rugăciuni. Rosteşte cuvinte minunate, dar nu se gîndeşte cu adevărat la ele, şi imediat ce pleacă din biserică le-a şi uitat. Nici măcar nu se gîndeşte la ceea ce zice. Ia uite! O vezi cum se uită la vecina din banca următoare şi se întreabă cît o fi costat pălăria de pe capul ei?"

Cel care visa şi-a îndreptat acum privirile asupra următoarei persoane îngenunchiate. După cît se părea, bărbatul acesta se ruga cum se cuvine. Pasărea minunată din faţa lui şi-a întins aripile şi s-a înălţat în aer. Cînd cel care visa a urmărit-o cu privirea, a observat că biserica nu avea tavan. Şi astfel pasărea s-a înălţat direct spre cerul albas-tru.

Dintr-odată însă, faţa celui care se ruga s-a schimbat. Expresia de om cucernic a devenit dură şi amară. Omul a strîns din buze şi a mormăit ceva. Atunci pasărea cea frumoasă aflată în plin zbor a zvîcnit de parcă ar fi fost lovită de o săgeată, şi în clipa următoare zăcea moartă

pe duşumeaua bisericii. Cel care visa a întors spre înger o privire întrebătoare.

„Omul acesta a început să se roage sincer", i-a explicat îngerul, „dar în timp ce se ruga şi-a amintit de cineva care-i făcuse rău. Mînia i-a copleşit inima, şi toată iubirea a dispărut din inima lui. El nu este gata să ierte şi să uite. Priveşte cum se grăbeşte să iasă ca să-şi pregătească răzbunarea. Acesta este motivul pentru care rugăciunea lui nu ajunge niciodată la Tatăl".

Cel care visa şi-a îndreptat atenţia asupra celei de a treia persoane. Era o femeie care stătea în genunchi, cu mîinile împreunate şi cu ochii plînşi. în timp ce se ruga, frumoasa pasăre albă a început să se înalţe, apoi a căzut jos. Pe urmă şi-a adunat toate forţele şi a încercat încă o dată. Totuşi, înainte de a ajunge pînă la punctul cel mai înalt al zidurilor bisericii, a început să cadă. Dar înainte de a atinge pămîntul, ea a dat tare din aripi şi a sfîrşit prin a atinge cerul albastru, unde, cu aripile întinse, a dispărut în lumina soarelui.

îngerul, care observase scena cu încordare, a scos un suspin de uşurare.

„Femeia aceasta a trecut printr-o mare suferinţă", a zis el. „Nu mai putea crede că Dumnezeu o iubeşte şi că Se îngrijeşte de ea. De multă vreme n-a mai fost aici. Dar astăzi a revenit şi a încercat să se roage, încă în timp ce se ruga, îndoielile au asaltat-o din nou. Ea nu putea crede. A fost cît pe ce să renunţe. Totuşi, ea a vorbit Domnului despre îndoielile ei, şi-a amintit ce-i promisese Dumnezeu, şi astfel credinţa ei s-a întărit. Rugăciunea ei a ajuns la Tatăl, şi El a coborît pînă la ea şi a mîngîiat-o. Uite! Zîmbeşte!"

A patra persoană îngenunchiată arăta ca un vagabond. în faţa lui stătea o pasăre atît de slabă şi de neînsemnată, că te întrebai dacă va putea vreodată să se înalţe de pe pămînt. Oare omul spunea ceva? Nu, stătea pur şi simplu acolo şi arăta complet disperat. Deodată însă, pasărea a dat din aripi, şi în clipa următoare şi-a luat zborul în sus, aproape pe verticală. Cînd a ajuns afară la aer liber, aripile ei, scăldate în razele soarelui, străluceau dintr-odată albe ca zăpada, şi îngerul a rîs de bucurie.

„Omul acesta habar nu are să se roage", a explicat el. „încă nu s-a rugat niciodată în viaţa lui şi nu ştie cum să se exprime. Dar păcatul îl apasă, iar conştiinţa îl acuză, pentru că nu s-a interesat niciodată de Dumnezeu. Gîndurile lui au strigat după îndurare şi iertare. Şi astfel,

în această clipă se bucură în cer toţi îngerii lui Dumnezeu, **pentru ci** din nou a găsit un păcătos calea spre casă".

Ultima persoană din biserică era un băieţel, şi în faţa lui stătea o pasăre mică şi imaculată. Copilul a împreunat mîinile şi I-a spus lui Dumnezeu că-i pare rău că o lovise pe surioara lui şi I-a cerut lui Dumnezeu s-o vindece pe mămica lui şi să-1 ajute să-şi facă lecţia la aritmetică. Apoi I-a mulţumit lui Dumnezeu pentru mingea de fotbal pe care o primise de ziua lui, şi pasărea a zburat drept spre cer cu un cîntec vesel. în clipa următoare, băiatul a sărit în sus şi a fugit afară ca să se joace cu mingea. Şi în timp ce trecea pe lîngă înger, i-a zîmbit.

Există tot atîtea feluri de a te ruga cîţi oameni sunt care se roagă. Nu contează cum şi unde se roagă cineva. Importantă nu este nici poziţia, dacă cineva stă în genunchi, în picioare sau se plimbă. Ceea ce-L interesează pe Dumnezeu este atitudinea sa lăuntrică în timpul rugăciunii.
Verset cheie: Psalm 66:18
Rugăciunea (lui David):
Primeşte favorabil cuvintele gurii mele şi meditaţia inimii mele, Doamne, Stînca mea şi Răscumpărătorul meu! (Ps.19:14)
Subiect de meditare:
Dacă ştii că adînc în lăuntrul tău nu eşti în regulă cu Dumnezeu, ce faci de obicei?
- Mă simt vinovat şi sunt complet disperat.
- încerc să mă gîndesc la altceva şi să uit.
- Sper ca data viitoare să fac mai bine.
- îmi spun că lui Dumnezeu nu-I pasă de mine.
- Evit să-I vorbesc lui Dumnezeu despre lucrul acesta.
- Vorbesc sincer cu Dumnezeu despre aceasta. îi spun cum mă simt şi-L rog **li** mă ierte şi să mă ajute să fac un nou început.
Care dintre aceste atitudini este cea bună? De ce sunt celelalte greşite?

Rugăciune în Numele lui Isus Text biblic: Ioan 16:23-27
25. Scrisoarea Aishei
Bătrîna Aisha trăia într-un sat cocoţat pe stînci sus în munţi. Toată viaţa şi-o petrecuse aici. în afară de cele cîteva drumuri la piaţa din oraş, Aisha nu cunoştea decît lumea satului ei. Aici rîşnea zilnic grîu şi aducea apă de la fîntînă, aici dăduse naştere copiilor ei şi îi crescuse. Dar acum soţul ei murise, copiii se căsătoriseră şi se mutaseră în alte sate, şi astfel bătrîna Aisha a rămas singură.
îi era teamă de viitor, căci ochii ei slăbeau tot mai mult, şi se părea că în curînd îşi va pierde vederea. Ce se va întîmpla atunci cu ea? Fiicele ei o iubeau, dar ginerii nu voiau s-o primească în casa lor. în plus, n-ar fi vrut să plece de la casa ei. Exista oare vreo posibilitate de a face ceva pentru ochii ei? Cînd vecina ei s-a întors în seara aceea de la tîrg, Aisha şi-a deschis inima înaintea ei.
Ce fericire: Vecina avea o veste bună pentru ea! în orăşelul unde se ţinea tîrgul lucra o soră medicală care făcea parte dintr-o societate misionară creştină şi care avea medicamente bune. Mulţi se duceau la ea, povestea vecina, şi erau vindecaţi de tuse, de erupţii pe piele şi de inflamaţii la ochi. Nu trebuiau să plătească nimic. Vecina i-a spus Aishei că poate să se ducă cu ea la oraş în următoarea zi de tîrg, iar ea să călărească pe măgar. îmbărbătată, Aisha s-a dus acasă. Deci exista speranţă şi pentru ea!
După o săptămînă, Aisha şedea în micul dispensar al misiunii, se uita curioasă înjur şi aştepta să-i vină rîndul. Cînd acesta a venit, sora a salutat-o prietenos, i-a consultat ochii şi i-a spus apoi că trebuie să mai aibă puţină răbdare. După ce au plecat toţi pacienţii, misionara a venit la ea şi a vorbit cu ea în limba ei maternă. Aisha de abia îşi putea reveni din uimire.
„Nu pot să fac nimic pentru ochii dumitale", a spus sora. „Trebuie să fie operaţi. Dar am un frate în oraşul cel mare de pe ţărmul mării care este medic oftalmolog. Sunt sigură că el te poate ajuta".
„Dar cum ajung la el?"
„Cu autobuzul".

„Dar încă n-am călătorit niciodată cu autobuzele acestea care străbat ţara, şi pe lîngă aceasta n-am nici bani".
„Nu te-ar putea ajuta copiii?"
„Chiar dacă m-ar ajuta, ce voi face cînd voi ajunge în oraşul cel mare? N-am fost niciodată acolo şi precis că o să mă rătăcesc".

„Trebuie doar să întrebi de drumul care duce la spital. Toţi cei de acolo ştiu asta".
„Dar chiar dacă ajung acolo, poate că doctorul nu mă va lăsa înăuntru. Sunt doar o biată femeie bătrîna, şi el nu-mi va înţelege limba".
„El tratează în fiecare zi femei bătrîne sărace şi vorbeşte limba dumitale. în plus, îţi voi da o scrisoare în care îi voi spune fratelui meu că ai venit de departe".
Ideea cu scrisoarea a liniştit-o pe Aisha. S-a întors în satul ei şi a dat de ştire copiilor ei. într-o zi, ea a apărut din nou în dispensarul din orăşel. O însoţea ginerele ei, ca să-i cumpere bilet şi s-o urce în autobuz. Ea a spus misionarei că o rudă îndepărtată urma s-o aştepte în oraşul de pe ţărmul mării şi s-o găzduiască. Dar mai întîi voia neapărat să aibă această scrisoare. Precis că ea o va ajuta!
A trecut ceva timp pînă ce misionara a revăzut-o pe Aisha. De abia a mai recunoscut-o, căci acum purta ochelari şi avea un mers sigur: Ea vedea iarăşi.
Ea a venit din nou ca prima dată împreună cu oamenii care doreau consultaţie şi medicamente de la dispensar şi, ca şi atunci, a trebuit să aştepte pînă ce au plecat toţi ceilalţi, căci avea de povestit ceva. De aceea, misionara a luat-o sus la etaj cu ea, şi Aisha, înaintea unui pahar de ceai de mentă, i-a relatat ceea ce i se întîmplase. Sora a zîm-bit imaginîndu-şi scena: Policlinica înţesată de pacienţi, doctorul hărţuit din toate părţile şi femeia bătrîna notărîtă să fie consultată.
„Am plecat dis-de-dimineaţă acolo, aşa cum m-aţi sfătuit", a început Aisha. „Dar s-a întîmplat aşa cum v-am spus: M-am rătăcit. **Rttds** la care locuiam mi-a dat bani de autobuz, dar m-am urcat în altul. Ani ajuns în sfîrşit acolo de abia în timpul celei de a doua chemări la rugăciune a muezinului. Uşa era închisă, şi afară stăteau mulţi oameni, care ajunseseră ca şi mine prea tîrziu. Ei au tot bitut la uşa închisă pînă a venit un om şi a spus că sala de aşteptare este plină şi că trebuia să plecăm şi să revenim după-amiază sau a doua zi. Acum nici unul n-a mai fost lăsat înăuntru. Oamenii nu erau de acord, unii dintre ei erau mînioşi, dar degeaba. Uşa a rămas închisă.
27
Dar atunci am scos scrisoarea, am ţinut-o în sus şi am strigat cît de tare puteam: ‚Aşteaptă! Vin în numele surorii sale! Vin în numele surorii sale!'"
Omul s-a uitat la scrisoare. Apoi a şovăit. Scrisoarea părea să fie autentică. Cine ştie, poate că era ceva urgent. El a lăsat-o pe femeie să intre şi a dus-o în cabinetul de consultaţii. Medicul a recunoscut imediat scrisul surorii **lui,** a citit scrisoarea şi s-a uitat la ochii ei. Cazul era limpede, şi el i-a spus Aishei că o internează imediat în clinică. Pentru el era ceva foarte normal lucrul acesta, dar pentru bătrîna femeie o adevărată minune.
„Omul care păzea la uşă m-a lăsat înăuntru!" a continuat ea cu ochi strălucitori. „Numai pe mine! Toţi ceilalţi au trebuit să plece. Mulţi stăteau acolo înăuntru şi aşteptau, dar omul m-a dus prin mulţime direct la doctor. Acolo am spus din nou: ‚Vin în numele surorii dumneavoastră'. Mulţi aşteptau, dar el i-a lăsat să aştepte, a luat scrisoarea şi a citit-o imediat. Apoi s-a întors spre mine, bătrînă şi săracă cum sunt, şi mi-a dat tot ceea ce i-aţi cerut: un pat, o operaţie... şi acum văd".'
Ea a stat o clipă şi s-a gîndit, apoi a zis încet, tot minunîndu-se: „Ce important este numele dumneavoastră pentru el! Ce preţios! El a făcut pentru mine tot ce l-aţi rugat. Ce preţios este numele dumneavoastră!"
„în Numele lui Isus" nu este o formulă magică pe care o rostim la sfîrşitul rugăciunii şi care face apoi ca rugăciunea noastră să fie auzită. După cum am văzut, prin viaţa, moartea şi învierea lui Isus am ajuns din nou în legătură cu Dumnezeu. Deoarece Isus ne-a răscumpărat, Dumnezeu poate din nou să ne primească, şi noi putem veni înaintea Lui în rugăciune. Prin faptul că ne rugăm „în Numele lui Isus" recunoaştem înaintea lui Dumnezeu şi ne amintim noi înşine că de fapt putem veni la El în rugăciune doar fiindcă Isus a murit şi a înviat pentru noi.

Iar a ne ruga „în Numele lui Isus" mai înseamnă un lucru: Aşa cum misionara a cerut în scrisoarea ei anumite lucruri pentru Aisha şi apoi ea însăşi a semnat scrisoarea, le fel putem şi noi să cerem şi să primim tot ceea ce vrea Domnul să primim, şi aceasta include tot ce ne-a promis El în Biblie.
Versete cheie: Evrei 7:24,25; Ioan 16:23

Să ne rugăm pentru alţii Texte biblice: Filipeni 4:6,7; Coloseni 4:2

26. Salvarea

Cînd Marc s-a trezit în dimineaţa aceea de sîmbătă, a ştiut imediat că vara venise de acum cu adevărat. Era încă foarte devreme, dar razele soarelui erau deja calde, iar văzduhul era plin de cîntecul păsărilor. Marc a sărit din pat şi a alergat la fereastră. Da, lumea arăta exact cum se aşteptase. Cîmpurile străluceau ca argintul, iar pe pajişti de-a lungul rîului se ridica ultima pîclă de ceaţă.
Marc nu avea voie să piardă nici o clipă. S-a îmbrăcat repede şi s-a furişat jos pe scări în vîrful picioarelor. A făcut semn căţelului său să vină cu el. Acesta n-a aşteptat două invitaţii, a sărit din coş şi 1-a urmat. Ce bine că era sîmbătă şi Marc nu trebuia să se ducă la şcoală! Ceilalţi membri ai familiei dormeau sîmbătă mai mult ca de obicei, aşa că îi rămînea destul timp pînă la micul dejun.
La poarta grădinii s-a oprit nehotărît. Ce să facă acum? Erau aşa multe locuri interesante pe care le putea vizita! Oare s-o ia pe drumul care ducea pe dealul din spatele casei şi să-i bage în viteză pe măgarii sălbatici sau să pornească în căutarea cuiburilor de ciocîrlie? Ori s-o ia la stînga şi să vadă în pădurice dacă puii păsării numite brumăriţă de pădure erau deja în stare să zboare? în cele din urmă s-a hotărît s-o ia pe strada care ducea la vale şi să meargă de-a lungul cursului apei ca să vadă unde erau ouăle de broască. Precis că locul acela era deja plin de broscuţe făcînd salturi în toate direcţiile.
Tufişurile de aluni de pe mal alcătuiau un adevărat tunel, şi lui Marc îi făcea o plăcere nespusă să cerceteze taluzul de la malul apei prin acest tunel. El îşi croia drum prin iarbă şi stuf, în timp ce căţelul lui se zbenguia ceva mai sus de el pe taluz. Aproape că ajunsese la balta unde erau broaştele, că s-a oprit brusc. Acolo în apă era ceva mare -o vacă de culoare cafeniu deschis! Probabil că alunecase şi se rănise grav în căzătură, căci stătea nemişcată. Capul i se iţea pe jumătate din apă, şi nările îi erau la cîţiva centimetri de suprafaţa apei. Ea respira anevoios, şi cînd băiatul s-a aplecat spre ea ca s-o privească mai bine, a scos un muget slab. >,
■.. .,.. .
„în orice caz, trăieşte", s-a gîndit Marc. „Trebuie s-o scot din apă! Dacă se înfundă tot mai mult şi ajunge cu capul sub apă, se îneacă".
Marc şi-a scos sandalele, şi-a suflecat pantalonii cît a putut de sus şi a coborît în apă. Poate că va fi în stare să ridice vaca! Totuşi, ea era mult prea grea. Tot ce-a reuşit să facă a fost să-i ridice puţin capul şi să vîre sub el o piatră mare. Dar vacii nu-i plăcea deloc aşa ceva. Se uita la el cu nişte ochi temători şi încerca slab să se ridice.
„Nu are nici un rost", se gîndea Marc trist. „îi fac numai rău. Nu reuşesc s-o ajut. Este mult prea grea. Şi oare ce-o să zică mama cînd îmi va vedea hainele? Ele sunt murdare, ude, şi toate astea pentru nimic!"
El s-a urcat pe taluz şi a văzut că acolo era o pajişte înţesată de păpădii, unde păşteau paşnic alte vaci. în depărtare a văzut o gospodărie ţărănească încadrată de şuri. Pe un horn ieşea fum. „Ce prostie din partea mea să pierd atîta timp!" şi-a zis Marc. „Ar fi trebuit să ştiu că vaca e prea grea pentru mine. Dar fermierul precis că o va putea ajuta!"
Fermierul tocmai lua împreună cu soţia lui micul dejun cu slănină şi omletă cînd a

auzit că cineva bătea tare în uşă. Cînd a deschis, a văzut un băiat ud leoarcă, murdar şi agitat, ţopăind de pe un picior pe celălalt. în spatele lui lătra un căţel.
„Este o vacă!" a zis Marc gîfîind, cu răsuflarea tăiată din cauza alergăturii. „A căzut în rîu, şi capul ei este aproape sub apă... Veniţi repede! Am încercat s-o scot, dar e prea grea pentru mine".
Fermierul a luat încă o înghiţitură de ceai din ceaşcă şi a zis soţiei sale: „Strigă-1 pe Jim! între timp iau o frînghie din şură. Şi apoi o să ne arăţi drumul, băiete!"
în scurtă vreme se aflau toţi pe taluz şi se uitau în jos la biata făptură. „Cel mai bine o tragem în sus pe pajişte şi o examinăm mai îndeaproape", a zis fermierul. „Leagă-i frînghia de picioarele din faţă, Jim, şi eu o să am grijă de cele dinapoi!"
„Pot să vă fiu de folos?" a întrebat Marc.
Fermierul s-a uitat la faţa plină de speranţă a băiatului şi a zîmbit. „De ce nu?" a spus el. „Dacă tot eşti ud, poţi să intri în apă şi să-i ţii capul".
Ca urmare, Marc a coborît în apă, vorbind liniştitor vacii înfricoşate şi i-a ţinut capul, iar cei doi bărbaţi puternici au tras-o cu grijă pînă sus pe pajiştea însorită.
Iar cînd Marc s-a gîndit din nou la bietele lui încercări, i-a venit să

rîdă. „Oare ce-o fi fost în capul meu? Fermierul era tot timpul în apropiere. Cum de nu m-am gîndit să-1 aduc imediat?"
Dacă îl iubim pe Dumnezeu, El ne deschide ochii ca să vedem nevoile semenilor noştri. Adesea însă se poate întîmpla ca pur şi simplu să nu ştim ce să facem şi cum să-i ajutăm. Dar totdeauna putem face un lucru: Putem să ne rugăm pentru asemenea oameni şi să-I cerem lui Dumnezeu să-i ajute. El i-a creat, El îi iubeşte şi ştie exact ceea ce au nevoie.
Verset cheie: Filipeni 4:6
Rugăciune:
Tată ceresc, aş vrea să mă rog pentru familia mea şi pentru prietenii mei, mai întîi de toate pentru...................................., care au în mod deosebit nevoie de ajutorul Tău. Tată din cer, îngrijeşte-Te în mod special de ei, binecuvîntează-i şi ara-tă-le că-i iubeşti. Şi arată-mi şi mie cum aş putea să-i ajut.
Subiect de meditare:
Poate crezi uneori că numai cu rugăciunea nu-i poţi ajuta pe alţii. Totuşi, rugăciunea ta are un efect în viaţa altora. Dumnezeu îi iubeşte şi Se îngrijeşte de oamenii aceştia mai mult decît tine. îţi aminteşti de lucrul acesta cînd te rogi şi aştepţi ca Dumnezeu să-i ajute?
Se întîmpla uneori că Dumnezeu tocmai prin tine vrea să-i ajute pe oamenii pentru care te rogi.

CUPRINS

V. Eu cred în Spiritul Sfînt, prezenţa lui Dumnezeu în noi **Lucrarea Treimii**

Lucrarea Spiritului Sfînt - forţa Sa transformatoare